

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **V.H.D.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem ...

zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Brno,
Příkop 834/8

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem
Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 1. 2018, č. j. MV 130095-9/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 1. 2018, č. j. MV-130095-9/SO-2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán nebo správní orgán I. stupně*“) ze dne 23. 9. 2017, č. j. OAM -17347-8/ZM-2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byla podle § 46 odst. 6 písm. b) v souvislosti s § 42g odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost účastníka řízení o vydání zaměstnanecké karty.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce předně poukazoval na skutečnost, že dne 2. 10. 2017 požádal správní orgán I. stupně prostřednictvím svého právního zástupce o povolení změny obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty, přičemž se jednalo o povolení změny zaměstnavatele. Současně s danou žádostí bylo správnímu orgánu sděleno, že došlo k převzetí právního zastoupení účastníka řízení. Následně dne 9. 10. 2017 bylo právnímu zástupci žalobce doručeno prvoinstanční rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty a rovněž usnesení prvoinstančního orgánu č. j. OAM 17347-11/ZM-2017, jímž nebyla povolena změna obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty s odůvodněním, že daná žádost byla podána až po vydání prvoinstančního rozhodnutí. V této souvislosti žalobce namítal, že mu dne 20. 10. 2017 bylo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb ve Vietnamu přímo doručeno prvoinstanční rozhodnutí, přičemž toto doručení není v obsahu spisového materiálu řádně vykázáno.
3. Žalobce považoval za sporný především okamžik vydání rozhodnutí v případě doručování do ciziny. Dle žalobce prvoinstanční orgán pravděpodobně sepsal předmětné rozhodnutí dne 23. 9. 2017 a následně podle § 22 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) doručoval prostřednictvím zastupitelského úřadu ve Vietnamu. Zastupitelský úřad předal rozhodnutí provozovateli poštovních služeb k doručení dne 19. 10. 2017. Žalobce namítal, že s ohledem na skutečnost, že bylo doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, je ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu okamžikem vydání rozhodnutí okamžik předání rozhodnutí provozovateli poštovních služeb, tj. den 19. 10. 2017, který je uvedený na otisku kulatého poštovního razítka na obálce, v níž bylo prvoinstanční rozhodnutí doručováno. Žalobce vzhledem k tomu odmítal tvrzení žalované, že za den vydání rozhodnutí je nutné považovat den 25. 9. 2017, tj. den kdy bylo rozhodnutí předáno Ministerstvu zahraničních věcí k doručení.
4. Dále žalobce namítal, že v případě, že by byla přiznána ochrana postupu správního orgánu při doručování prvoinstančního rozhodnutí, tak jak je uveden výše, znamenalo by to pro účastníky správního řízení obecně, že by byli vystaveni značné právní nejistotě, jelikož by se jim rozhodnutí správního orgánu mohlo dostat do dispozice nejdříve po měsíci od jeho sepsání a účastníci řízení, by nemohli v mezidobí fakticky činit žádné úkony v řízení. K tomu žalobce dále uvedl, že § 71 odst. 2 správního řádu má sloužit k ochraně účastníků řízení a dál má usnadnit výklad § 71 odst. 1 správního řádu, který slouží k ochraně před nečinností správního orgánu a před zbytečnými průtahy ve správním řízení. Ustanovení § 71 odst. 2 správního řádu tudíž nemůže sloužit k ochraně správních orgánů, toto není jeho smyslem a účelem.
5. Žalobce rovněž poukazoval na to, že ani ze spisové dokumentace, ani z odůvodnění

napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu ministerstvo zahraničních věcí, resp. zastupitelský úřad, neučinily žádné pokusy o doručení prvoinstančního rozhodnutí v období od 26. 9. 2017 do 18. 10. 2017 a nevyvíjeli žádnou činnost směřující k doručení rozhodnutí a zda se nejednalo o libovůli správního orgánu. Uvedený postup správních orgánů nemůže být dle žalobce kladen k jeho tíži, neboť ten byl v dobré víře, že řízení nadále trvá, a jelikož si zajistil jiného zaměstnavatele, učinil úkon v řízení.

6. Závěrem žalobce namítal, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že doručení prvoinstančního rozhodnutí žalobci není ve spisové dokumentaci řádně vykázano a žalovaná tudíž nemá žádný doklad o jeho doručení. Jestliže doklad o doručení prvoinstančního rozhodnutí neměla k dispozici žalovaná, rovněž nemohl mít tento doklad dne 6. 10. 2017 správní orgán I. stupně, a přesto prvoinstanční orgán rozhodl o povolení změny obsahu žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty tak, že změnu nelze povolit, neboť ve věci bylo vydáno rozhodnutí. Přičemž správnímu orgánu I. stupně muselo být v dané době známo, že žalobci dosud nebylo prvoinstanční rozhodnutí doručeno, a tudíž nenabylo právní moci. Žalobce dále konstatoval, že správní orgán je povinen vycházet z podkladů, kterou jsou součástí správního spisu a z řádně zjištěného skutkového stavu, k čemuž v daném případě nedošlo a žalovaná poté přes shora uvedené skutečnosti, zejména doručení prvoinstančního rozhodnutí s měsíčním zpožděním a neexistenci dokladu o doručení potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by se s těmito otázkami vypořádala.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě argumentovala obdobě jako v napadeném rozhodnutí, na které rovněž ve svém vyjádření odkázala. Dále žalovaná uvedla, že ze spisového materiálu sice není zřejmé, kdy bylo účastníkovi řízení prvoinstanční rozhodnutí doručeno, to však nic nemění na skutečnosti, že vypraveno a vydáno bylo dne 25. 9. 2017. Žalovaná trvala na závěru, že žalobce nebyl ve smyslu § 41 odst. 8 zákona o pobytu cizinců po vydání prvoinstanční rozhodnutí oprávněn podat u správního orgánu I. stupně žádost o změnu obsahu podané žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
8. K námitce žalobce, že změna obsahu podání žádosti mu nebyla povolena z důvodu, že tato byla podána po vydání rozhodnutí, přičemž jádrem sporu je okamžik vydání rozhodnutí při doručování do ciziny, žalovaná uvedla, že vydáním rozhodnutí se ve smyslu § 71 odst. 1 písm. a) správního řádu rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 správního řádu, případně jiný úkon směřující k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „vypraveno dne“. Z cizineckého informačního systému vyplývá, že dne 29. 5. 2017 podal žalobce u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji žádost o vydání zaměstnanecké karty na území ČR dle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně žádost žalobce ze dne 23. 9. 2017, č. j. OAM -17347-8/ZM-2017 zamítl, přičemž na uvedeném rozhodnutí vyznačil „vypraveno dne 25. 9. 2017“ a předal uvedené rozhodnutí Ministerstvu zahraničních věcí ČR pro Velvyslanectví ČR v Hanoji, jak vyplývá z žádosti o doručení listiny ze dne 23. 9. 2017, č. j. OAM-17347-9/ZM-2017. Obě uvedené písemnosti (rozhodnutí a žádost) poté byly na podatelnu Ministerstva zahraničních věcí ČR doručeny 26. 9. 2017, což vyplývá z přiložené doručenky. Vzhledem

k tomu, že na prvoinstančním rozhodnutí bylo vyznačeno „*vypraveno dne 25. 9. 2017*“, přičemž písemnost byla tento den předána k doručení žalobci prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí, na jehož podatelnu bylo doučeno dne 26. 9. 2017, bylo dle žalované prvoinstanční rozhodnutí vydáno dne 25. 9. 2017.

9. Dále žalovaná k tvrzení žalobce, že se prvoinstanční rozhodnutí mohlo dostat do jeho dispozice až po uplynutí jednoho měsíce od jeho vyhotovení, což ho vystavilo nejen značné právní nejistotě, ale znemožnilo mu to zároveň fakticky činit další úkony v řízení, uvedla, že doba od vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty do doručení tohoto rozhodnutí žalobci prostřednictvím zastupitelského úřadu se může jevit jako delší, než bylo nezbytně nutné, avšak s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci neshledala žalovaná, že by pouze na základě této prodlevy bylo možné konstatovat, že správní orgány nepostupovaly s náležitou pečlivostí.
10. Závěrem žalovaná konstatovala, že doručení rozhodnutí žalobci a nabytí právní moci rozhodnutí nemá vliv na datum vydání rozhodnutí. Na datu vypravení rozhodnutí tedy není odvislá jeho právní moc, která je odvozována až ode dne jeho doručení.
11. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika

V replice k vyjádření žalované žalobce stručně zopakoval svoji argumentaci uvedenou v podané žalobě a dále zdůraznil, že dle § 22 správního řádu lze adresátům, kteří se zdržují v cizině doručit prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb nebo prostřednictvím orgánu státní správy pověřeného k doručování písemností do ciziny. Žalobci bylo prvoinstanční rozhodnutí doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, přičemž tomuto provozovateli byla zásilka předána dne 19. 10. 2017. Právě tímto okamžikem došlo k předání k doručení, a tedy k vydání rozhodnutí, ve smyslu § 71 odst. 2 správního řádu. Závěrem žalobce konstatoval, že právě s ohledem na konkrétní okolnosti jeho případu nemůže a nesmí být postupu zvolenému správními orgány poskytnuta soudní ochrana. Žalobce trval na tom, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV.

Posouzení věci soudem

12. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

14. Soud neshledal žalobu důvodnou.
15. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovanou je určení dne, kdy došlo k vydání prvoinstančního rozhodnutí. Právě okamžik vydání tohoto rozhodnutí je podstatný pro posouzení, zda byly splněny podmínky pro povolení změny obsahu žádosti o vydání

zaměstnanecké karty, o níž žalobce požádal na základě podání ze dne 2. 10. 2017, neboť dle § 41 odst. 8 správního řádu může účastník řízení požádat o změnu obsahu svého podání právě do vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 správního řádu.

16. Dle znění shora uvedeného ustanovení § 71 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, přičemž vydáním rozhodnutí se ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) téhož zákona rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení podle § 19 správního řádu, popř. jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám. Na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost poté vyznačí slovy: „*Vypraveno dne:*“. Jinak řečeno, jakmile správní orgán rozhodnutí vyhotoví a předá je k přepravě některým ze způsobů uvedených v § 19 správního řádu, resp. v daném případě jedním ze způsobů uvedených v § 22 téhož zákona (prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nebo prostřednictvím orgánu státní správy pověřeného k doručování písemností do ciziny), je tímto okamžikem rozhodnutí vydáno.
17. Pro posouzení otázky okamžiku vydání prvoinstančního rozhodnutí vyplývají ze správního spisu následující skutečnosti. Dne 29. 5. 2017 podal žalobce na Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o vydání zaměstnanecké karty, která byla dne 15. 6. 2017 předána správnímu orgánu I. stupně k rozhodnutí. Po provedeném správním řízení správní orgán I. stupně vyhotovil dne 23. 9. 2017 prvoinstanční rozhodnutí, kterým rozhodl, že žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty se zamítá a zaměstnanecká karta se podle § 46 odst. 6 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevydává, neboť žalobce nesplňuje podmínku uvedenou v § 42g odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Téhož dne správní orgán vyhotovil žádost o doručení předmětného prvostupňového rozhodnutí žalobci, které adresoval Ministerstvu zahraničních věcí pro Velvyslanectví ČR v Hanoji. Jak je patrné z doručenky, která je součástí správního spisu, prvoinstanční rozhodnutí, a to společně s žádostí o jeho doručení, bylo správním orgánem I. stupně vypraveno dne 25. 9. 2017 a následujícího dne 26. 9. 2017 doručeno Ministerstvu zahraničních věcí. Na prvoinstanční rozhodnutí bylo správním orgánem poté vyznačeno „*Vypraveno dne 25. 9. 2017*“. Následně žalobce na základě písemnosti nazvané „*1. žádost o povolení změny obsahu žádosti, 2. předložení nových náležitostí*“, datované dne 2. 10. 2017 požádal o změnu obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty, přičemž zároveň správnímu orgánu I. stupně sdělil, že jeho právní zastoupení převzal Mgr. Marek Sedlák, advokát. O shora uvedené žádosti žalobce ze dne 2. 10. 2017 bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto dne 6. 10. 2017 tak, že se změna obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty, o níž je vedeno řízení pod sp. zn. OAM -17347/ZM-2017 nepovoluje, neboť nejsou pro povolení takové změny splněny podmínky dle § 41 odst. 8 správního řádu.
18. Soud předně uvádí, že v daném případě nelze opomenout skutečnost, že dle § 169b odst. 2 zákona o pobytu cizinců se cizinci, který podal žádost o oprávnění k pobytu na zastupitelském úřadu, nebo jinému účastníku řízení, kterému má být doručováno do místa doručení v cizině, písemnost doručuje zpravidla prostřednictvím zastupitelského úřadu, který je zároveň dle § 4 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o zahraniční službě*“) organizačním útvarům ministerstva zahraničních věcí zřízeným za účelem plnění úkolů služby v zahraničí a tedy není samostatnou organizační jednotkou, ale součástí ministerstva zahraničních věcí jako jeho jiné organizační součásti (např. oddělení, odbory a sekce).
19. Pokud tedy správní orgán dne 23. 9. 2017 vyhotovil prvoinstanční rozhodnutí, které správně ve smyslu § 169b odst. 2 zákona o pobytu cizinců předal k doručení Velvyslanectví

v Hanoji prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí, nelze shledat v takovémto postupu správního orgánu pochybení, přičemž zároveň právě předání prvoinstančního rozhodnutí Ministerstvu zahraničních věcí k doručení dne 25. 9. 2017 je dle názoru zdejšího soudu nezbytné považovat za vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. K tomu soud dále uvádí, že v souzené věci není rozhodující pro vydání prvoinstančního rozhodnutí den, kdy Velvyslanectví v Hanoji předalo předmětné rozhodnutí provozovateli poštovních služeb k doručení žalobci. Tento okamžik by byl rozhodující v případě, že by byla doručována písemnost vyhotovená přímo zastupitelským úřadem.

20. Dle náhledu soudu tak žalovaná nepochybila, když nepovolila žalobci změnu obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty ze dne 2. 10. 2017, o níž bylo vedeno řízení pod č. j. OAM -17347/ZM-2017, neboť podle § 41 odst. 8 správního řádu věty první požádat o povolení změny obsahu podání může účastník pouze do vydání rozhodnutí dle § 71 téhož zákona. Žalobce v daném případě podal žádost o změnu obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty až dne 6. 10. 2017, tedy 11 dnů po vydání prvoinstančního rozhodnutí. Na uvedeném ničem nemůže změnit ani skutečnost, že správní orgán I. stupně neměl při svém rozhodování o žádosti žalobce o změnu obsahu jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty k dispozici doručenku prokazující doručení prvoinstančního rozhodnutí žalobci, neboť pro posouzení, zda lze účastníkovi umožnit změnu obsahu podání je rozhodný pouze okamžik vydání rozhodnutí.
21. K námitce žalobce, že v období od 26. 9. 2017 do 18. 10. 2017 nebyly ani ze strany Ministerstva zahraničních věcí ani zastupitelského úřadu učiněny žádné pokusy o doručení prvoinstančního rozhodnutí žalobci, soud uvádí, že je pravdou, že doba mezi vydáním rozhodnutí a jeho faktickým doručením žalobci byla v případě žalobce delší, nicméně daná skutečnost nemá vliv na okamžik vydání prvoinstančního rozhodnutí, ke kterému došlo dne 25. 9. 2017, a jež měl zásadní význam pro posouzení včasnosti žádosti o změnu obsahu žádosti o vydání zaměstnanecké karty a rovněž na zákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.
22. Dále zdejší soud uvádí, že v souvislosti se skutečností, že ze spisového materiálu není zřejmé, kdy bylo účastníkovi řízení doručeno prvoinstanční rozhodnutí, nemůžeme hovořit o tom, že by byl žalobce zkrácen na svých procesních právech způsobem, jenž by mohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť i přesto, že ve správním spise chybí doklad o doručení prvoinstančního rozhodnutí žalobci je ze správního spisu zřejmé, že se žalobce seznámil s obsahem prvoinstančního rozhodnutí, bylo mu umožněno, aby proti němu podal odvolání, přičemž tohoto práva využil a opravný prostředek dne 16. 10. 2017 podal, následně se žalobce seznámil i s obsahem napadeného rozhodnutí, proti kterému mohl podat a podal včasnou správní žalobu.
23. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců, správními orgány obou stupňů nebyly v průběhu řízení porušeny základní zásady správního řízení, přičemž rozhodnutí správních orgánů obou stupňů lze považovat za správná, řádně odůvodněná a zcela přezkoumatelná.
24. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

25. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 22. února 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu